

DR. AUG. KOENIG

HAMBURSKÉ :: KAPKY.

nemocem krevním, nezáživností, nemocem žaludečním, nemocem jaterním, bolesti hlavy, zdvíhání žaludku, dyspepsii, závratí, obtížím zažívacím, žaludečním a čívním chorobám, žlučnatosti.

nemocem ženským.

THE CHARLES A. VOGELER, BALTIMORE, MD

Dra. Peterse HOBOKO

Jest pokládán za jeden z nejlepších léků této doby. On čistí krev, obnovuje sílu životní, vypuzuje nemoc z těla, uváděje veškeré orgány v dobrý a pravidelný běh. Lék jest připraven z více než třiceti rozličných součástí, hlavně rostlinných a byl znám a užíván po více než sto let. Byl s velikým úspěchem užíván ve všech nemocích, zejména těch, které mají původ v krvi a pokaženém žaludku jako: zácpa, nezáživnost, neudrživá a nervosní bolest hlavy, jaterní neduhy, nemoci žluční, žloutenka, reumatism, špatné trávení, dna, dyspepsie, tasemnice, růž, škrkavky neuralgie, mrazení a horečku, vodnatelnost, hlavy bolící občasně, ubrvědy, vyrážka, skorfule, boule atd. HOBOKO není patentním lékem, aniž se u lékárníků prodává, avšak muži a ženy, kteří s ním byli vyléčeni, z vděčnosti k němu a s přáním posloužit svým spolulidem, zastávají místo jednatelské a umožňují tím, aby i vzdáleným nemocným mohlo být poslouženo. Jest to nevyhnutelný domácí lék, zejména v místech vzdálených od lékárníků. Lék tento nelze obdržeti od lékárníků, nýbrž pouze u místních jednatelů.

Než-li ve vašem okolí žádného jednatel pro dra. Peterse „Hoboko“, můžete je obdržeti — 12 lahviček po 35ct. na zkoušku — pošlete-li \$2.00 přímo na majitele. Tato nabídka může jen jedna a ta samá osoba pouze pro jedinou použití.

Dr. Peter Fahrney, 112-114 S. Hoyne Av., Chicago, Ill.

Nejlepší lékárna V CRETE, NEB., jest lékárna

F. NEDĚLY.

Pravé čerstvé a čisté léky se pouze nrodávají. Recepty připravovány jsou s důkladnou pečlivostí, zkušeným lékárníkem.

Všechna česká léčiva jsou na skladě.

Ceny co nejmírnější.

DR. BOHUSL. MALOCH

česky lékat

PRAGUE NEBR

Nový rok

Opět jednou loučíme se s jedním rokem, vřítí máme rok nový, novými nadějemi v lepším budoucnost vpružení. Vzpomínky na rok právě minulý zrovna mnoho nepoutají. Kolikrát již ty veliké naděje sklámaly a kolikrát stelně nový rok jsme vítali? Oslava nového roku jest skoro všude stejná, ráva mezinárodního, pokud křesťanů se týče, pouze pravoslavní mají nový rok posléh. O původu této oslavy víme, že pohané před zavádem křesťanství pořádali slavnost „Jul“, v době nynějších vánoc, načež následovala slavnost „narození slunce“, kterou starý rok končil a nový započal. U Římanů pořádkány byly „satornalis“ ku počtu boha Saturna a sice, počínaje 17. prosincem a potrvaly až do 24 téhož měsíce, načež uspořádány jsou „juvenalis“, jimž předcházely hlučné slavnosti „sigillarie“. Celá řada těchto slavností končila novým rokem a to způsobem velice hlučným. U starých Germanů, pohanů byly hody v době novoroční zakončením oběť z doby „Jul“ a Slované pokud netěni boha slunce se týče věru nezůstali pozadu. Pravoslavní, tak jako na hodech vánočních velice si dají záležeti, tak skvostně dovedou vítati rok nový! A podivno sřeba, hlučné veselí a mnohé zvyky a čary i ku změně roku se pojí a každá zem o novém roce jiné báje má. V celku však, jakoby byly stejné. „Co konáš na nový rok, budeš dělati po celý rok“, řekne ti nejen Čech a každý Slovan, ale i Němec, ba i černoeh. A vidíte, také novoroční oslavu Němci si přivlastňují, u nich prý jen původ vzala, aby ne! Tak je to s pány Němčoury, vše jest jejich, vše jen oni dovedou a vše jen od nich se učí! Nejsme sobci! Cizého nežádáme, každému přejeme co mu patří.

Přes krátkost dnů, krutost mrazů, zuřivost bouří je prosinec a leden v Anglii veselý měsíce. Nejprve přijde starý Štědrovečer, ověněn ratolestí míšpule, střasují si své ojněné kačeře a usmívají se spokojeně na kouřící se ledvinu a šťavnatou husu. Pak přijde Silvestr se svou láhví a číší horkého punše a Nový rok se svou „první nohou“. Všudy připisují tajemnou, vážnou důležitost té osobě, která překročí práh domu po odbítní dvanácti v noci 31. prosince, tomu kdo je prvním hostem při počátku nového roku. „První noha“ určuje osud domu, buď štěstí neb neštěstí obyvatelů pro celý rok.

Ve Škotsku si na „první nohu“ potpří tak jako v Čechách dřvky na slévání olova, které dle starého obyčeje poví prý, kterého která dostane. V Srbsku a vůbec na Jihu slávském mimo čary, svěcení vody, na stěbě si hlavně zakládají. Na nový rok hosta z domu pustit, aniž chleba a soli by požil neštěstí by znamenalo. Než ku kačka odkuká na starých hodinách dvanáctou zatopí hospodyně (gospodja) vlastní rukou v peci, obřad to který se namnoze koná na Sylvestra, aby nevyšel oheň k roku novému. Dáti světlo na nový rok z domu bylo by Irčana nemilé, tak jako mnohému našinci, aby na Sylvestra nemohl se řádně „napřít.“ Inu, zvyky jsou tu i onde různé a přece v podstatě tytéž!

Naše doba podobá se v jistém ohledu době, od které leta počítáme. Tehdy římská říše nacházela se na vrcholu moci. Řím byl pádem světa, a mezi poslední jeho úspěchy patřilo zabrání Palestýny a Syrie: na trůně byl Augustus. Vnitřní římský stát tratil již životní šťavu, kdežto zevně podobal se celek jednotě vůle a cíli. Cajus Julius Caesar Octavianus přijal jméno Augustus a dal důstojnosti své první náter božství, ale vše to bylo marné, jeho síla nestačila — nepokoj vnitřní hnál se za něčím neobyčejným a nahléká událost v

Palastně, v Betlémě, jak křesťanům vypráví, ořásla jeho trůnem — brzy dala celému světu jinou tvářnost!

Tehdy římský císař — nyní Němci sedí, abychom tak řekli, národům na prsou. Německo oprařilo se o spojování bodáků stvořilo Evropě ozbrojený mír a spolky jeho vedly tak daleko, že zem ovnit nepokojem jatká, hledí nějakému konečnému obratu vštře — obrat nemůže dlouho na sebe dáti čekati a přec všichni se jej strachují, vkročivše v nový tento rok. Strachují? Neblabě předtuchy, jimž my tady ve volné zemi se jen usmějeme, však o vzpomínce na starou naši vlast, a budoucí její osudy v roce novém, jako i celého Slovanstva vůbec, se jen ohvějeme. Němci se nafukují, ale dlouho to trvati nemůže a tato jejich káze praskne — musí prasknouti! Ani sami se toho nenadělí, zrodí se někde nová myšlenka, nové idée a ty Germanstvo zřítí, to Německo, které brutálností, důstojní neschopností a násilím jen národy si podmanilo, a dnes v evropském koncertě proto hraje „prým.“ Němci v ničem nepodobají se Římanům a tím méně Řekům, již uměním a jinými cnostmi na věhlasu byli získávali, vlivu používající v jiných. Němci majíce moc upotřebují ji ku potlačování národův, jejich heslem jest boj z cynismu, kořistě z jiných a nemajíce to pověsenci, jež čini národy velikými a staví je v čelo v ohledu kulturním, vkročili do nového roku ozbrojeni bodáky a kofalou. Jak krátké to poslání! Co nás pak se týče, lidu našeho, jak zde, tak ve vlasti staré přejeme si, aby nezměněno bylo národní přesvědčení, aby láska k národu prospívala, k mluvě jeho české, bytu i životu a my pak přičiníme se, jako po léta již, abychom i novým tímto rokem k tomu přispěli, seč stly naše stačí.....

Feuilleton.

29. prosince.

Minule vyčistil jsem poněkud redakční stůlek, dnes pak chei čtenáři „laskavě“ dovoliti, aby nahlédl spolu se mnou na sklonku roku do účetních knih národa českého v Americe. Vím sice, že se vám budou z té spousty číslic dělat při nejmenším „sylvestrovské mžitky“ před očima, ale nic nevaď — totiž mně to nikterak nevaď. Jak vte každý pořádný obchodník — a tím prosím ten náš český národ v Americe odjakživa byl — vede si své knihy, do nichž zanáší pilně každý příjem, každé vydání. A že národ přijem měl, ano že také měl i vydání toho ne třeba zvláště podotýkati. Nejprve tedy kolik nás tu vlastně je. Dle minulého censusu jest v této zemi 118,106 osob v Čechách rozených. Kam valná část Čechů počítána byla, seznáme, když přihlédneme k počtu Rakušanů v Americe, jak mnohý mezi nimi zaznamenán Čech. Na to vydávati se za něco čim vlastně nejsme, jsme my Čecho-američané pravé štěničky. Podle okrouhlého odhadu lze tedy počítati i s těmi „Austrians“, již nám v censusu ubyli asi 200,000 Čechů. Hezký to již počet. A jak vlastně jsme tu dlouho? Dle účetních knih toho našeho národa uplynulo od té doby co jsme tu „obchod na svůj vlastní účet“ otevřeli asi tak půl století.

Obchod šel náramně pomalu a v době přítomné jde pramizerně. Modlitelní knihou jsme zvěřali a dnes samým uvědoměním nevíme kde přestat. Jednoho hmbuku jsme se zbavili, druhému klaníme se jako zlatému teletí. Vše zdálo se, že plyne tak tiše tichounce, ti již v tichu tom lovití dovedli dnes nás neznají, aneb nechtí znáti. Národ žil a žil si, někdy se trochu rozehnal, trochu zahřmotil a zas nastalo ticho. Ticho v tělese společen-

ském není ale vždy dobrým znamením blůsti, svěžesti a síly zdravotní, hmbak mysl nesak klidu, oddechu, život jest boj, stálý zápas.....

Nyní však počítejme: Když na 200,000 Čechů v Americe připadá průměrně 1,000 českých spolků, kolik asi mohlo se vykonati a kolik jsme nevykonali? Z těchto spolků má většina posvátný nějaký úkol národní. K čili tomu pořádká do roka několik zábav, při nichž na každé při nejmenším průměrně osm soudků pěnívého moka se vypije, tolik a tolik doutačků se vykouří a za tisíc do roka jen za kejky a páje k večerím vydá. Vše to děje se s úmyslem tím nejlepší prospěti „vlasti a národu“, třeba si při tom člověk zhenil součotě, utancoval noby a mládež někdy předčasnému skvrnění obětována byla. Naše úctní kniha českého národa v Americe vykazuje:

- 1,000 spolků pořádká do roka 5 dupand každý. Celkem 5,000. 100 banketů se stříbrem a bez stříbra. 1,000 výročních „skvostných“ plesů. 2,000 věnočkových, zástěrkových, z nouze a jiných zábav tanečních. 300 slavností jubilejních, svěcení praporů, uvítání hostů atd. 438 plesů maškarních s průvody i bez. 32 veřejných evičení. 873 divadelních představení svrznutých i povedených. 3 přednášky věřší a 12 menších. 2 vzdělávací schůze. 523 schůzí politických s pivem. 12 bez piva. Zábav při nichž se tančilo a pilo za rok měli jsme v té české Americe tedy 11,166. Vypočítávati soudky netřeba, bylo by to také jedno. Připočteme-li k této číslci ještě několik číslic za různé trefky a hlouposti vyházených peněz, přesvědčíme se, že jsme si na ty „zlé časy“ žili ještě náramně krásně. My jsme byli i u věcech jiných náramní kabrnáci! Jeť ku podivu, jak přibuznost myšlének a jisté názory dovedou naše veřejné směření opanovat, opanovat bez záruky, že byly dobrými a správnými. Čím větší hmbuk, tím spíše u nás pochodí. Kde dovede působiti, jako my, aneb poskytnou nám příležitost tak působiti, jak výše v ústředí udáno ten jest náš, ten je chlapík. Taci lidé musí do úřadu, musí býti našimi předsedy, třeba to byla jakákoliv chamraď bezcharakterní, nic nevaď. Svět chce býti klamán a nás, když někdo „ofoukne“, ještě mu poděkujeme, když za naše peníze počáste. Kdyby tomu tak nebylo nemohl by mnohý hmbukář, nadutec a nafoukaný anop býti mezi námi v popředí, neměli bychom Bělohradských, Šlajů a podobných. A co jsme vlastně vykonali již? Nic — nic. Co spasillo násince to pozlátka českého dne v Chicagu, ta velkolepost českých fanglů v průvodu, ty krásné vozy, či ty skvosty české hudby, ukázky práce Sokolské na výstavišti, pravé vlastenečství a doklady jeho? My sami sobě chceme se zdáti lispřmi, nežli jsme a odtud tolik toho pozlátka, za něž v knihách českého národa v Americe mnohá veliká vepsána jest polozka. A což teprve ty větrné fangličky, ty naše názory a projevy u vyřizování jistých otázek, na ty jsme také štěničky.

Pochází to odtud, že mnohé věci a právě věci důležité, jejichž řešení není snadným úkolem, přilíš mělce se projednávají a rozebírají a nejsouce dobře pojaty a pochopeny, povrchně se obdávají a vyřizují. Mnohé důležité zájmy naše a společenské obudnou se pouhými běžnými frásemi. Kromě toho předpojatost, odpor neb i falešné představy jsou v platnosti, aneb vmstí se do věci, o níž se jedná. Připady takové stávají se často, máme dosti důkazů v soukromém neb společenském obcování, že poznášený bývají názory a postupy ne-

podstatné, neodůvodněné, přineosoucí, ano i neupřimné. Vrchovat a šablonoovitost vytisk pečet svou stejné v tvářnost společnosti. Vinná tím vřchovat lečenská, ale také některé z kterých ve své předpojatosti stranickosti neb odvislosti dopořít se velikých provinění a přechmatů a pracují vše ku škoděli ku prospěchu. Naudení přec z toho: přemýšlejme vždy předu, nežli se vyslovíme, než veřejný projev učiníme. Národní myšlenky jsou: rčené, budí vždy toho dbáno, aby byl: stávalo podstatné a důvodné. Na druhé straně, jednání se o otázky sporu důležitě, buď jim patřičná přívěnována, buď diano toho, aby váhy a důležitosti spina byly vřeny. Polovičatost škodí jenivěci. A tam jsme dospěli — do ne!

KUZNÉ ZPRÁVY.

Křicetijani po trudném, détem vyhanství, po dlouhé době dy, hlady a nesazutí, vracel se z Čelory do rodných svých skal. Nili amnestii. Ostatně mnohé rouvrátily se domů již během pozních dvou roků, kdy v Boce Keské zavedeny byly opět protokré vřátivší se uprchlíky prohlášením nevinými.

Ve Štýrském Hradci ukončetyto dny osáhly proces s arksty Rizmmanem, Krzolem a hem před porotou. Veškerí obvaní byli nevinými uznáni, v otázkách veležrády a zločinůbuňování se týkajících 9—12 Celkem bylo položeno poroteb otázeek, na něž bylo vesměs odpověděno. Před soudní bčekal veliký počet soudruhůvaných, kteří propuštěné bodpozdravovali.

Pan Stambulov dal v Sofi knouti 40 studujících pro sociaké agitace, jak udává

Mobilisace francouzského na italské hranici. Crispiniforma“ přináší z francouzské Vce zprávy, kteréž buď v Italkou sen ci. Dle zpráv těch sobno jest ezí Nizzou a Barcelou přes 4. 00 francouzských kův. V kaz. é vai ubytovské přý po 2 praporech a silná opředních stráží stojí prý vzjen několik metrův od italskece. Další značná oddělení posunují se postupně a bez hie hranice. Mimo to dopravuje ortam obrovský materiál dělostřeláká z ákropnický. Francouzi jsou vskutku s to při první přitido Italie vpadnouti a protož Crispinův list vládu k opatř. Zodpovědnost dlužno poneč zprávy ty ovšem — Crispimu de mu.

Ochrana proti zlodějům vlytu. 'Indépendance Belge' řiz zajímavý článek, v němž se n zvláštní prostředek, kterak inhdn objevit krádež dynamitu vrhuje se totiž, aby továrnemitu byli povinni nasytiti silně páchnoucí látkou a sice je se k tomu cili jak zinovává sůl, jež má tak pronikavý zápach, že by mubudit i mrtvého v hrobě. dotčen tímto zápachem, neho zbavit žádným prostředk tomu má přišerný zápach rávřihu, že jest dosud úplně mý. Policie měla by tedy jen dobrý nos, aby ihned bymitníkům na stopě.

Ze Severní Karoliny. Chcem zbyste vědět, že jsme v Hallerovv Barespartilly a ta nám vřstost. My bydlime u Bill's Korner, lla, vite and dont you forget it.